

STELLINGEN

I

Bij een correcte beoordeling van het lichaamsgewicht van niet zeer dikke personen is het uitsluitend gebruik maken van gewicht- en lengtemaat onvoldoende en dient ten minste te worden aangevuld met huidplooidiktemeting.

II

Het is mogelijk om met gebruikmaking van een min of meer eenvoudig apparaat in redelijke mate inzicht te verkrijgen in het gehele bewegingspatroon van de te onderzoeken persoon.

III

Zowel voor diagnostische als voor therapeutische doeleinden is gebruikmaking van een bewegingsmeter onontbeerlijk bij het vaststellen van de mate van lichamelijke activiteit.

IV

Metingen onder omstandigheden die voor de drager van het meetapparaat als normaal kunnen worden beschouwd, zijn zelden gelijk aan die welke onder laboratoriumomstandigheden worden verricht.

V

Voor scholieren kan worden aangenomen dat het drietal opvolgende weekdagen donderdag, vrijdag en zaterdag, in redelijke mate representatief is voor het gehele weekpatroon.

VI

Zowel de huisarts als de rheumatoloog zien veel gevallen van arthrosis, al dan niet met een arthritische component, die mede moeten worden beschouwd als het gevolg van een relatief te hoog lichaamsgewicht.

VII

De rheumatoloog ziet eveneens veel arthrotische afwijkingen, waarvan de oorzaak gezocht moet worden in een verkeerd gebruik van de gewrichten. Het behoort tot de taak van de bedrijfsarts, voorzover het patiënten uit een bedrijf betreft, om deze fouten tijdig op te merken, waarbij eigenhandige ervaring in het omgaan met materialen en het bedienen van materieel hem goed te pas kunnen komen.

VIII

Behalve de gevallen van beide voorgaande stellingen ziet de rheumatoloog veel arthrotische afwijkingen van de columna vertebralis, waarvan wordt verondersteld dat deze mede het gevolg zijn van lang klachtenvrij blijvende subluxaties uit de jeugdijaren. Met enige ervaring moet het de praeventief werkzame jeugdarts mogelijk zijn om deze subluxaties te onderkennen, al is de desbetreffende patiënt zich het bestaan daarvan niet bewust, doch zich bij navraag wèl herinnert een verondersteld trauma door te vallen te hebben meegemaakt.

IX

Het behoort tot de taak van de huisarts om zorg te dragen voor de behandeling van de naar hem verwezen patiënt uit de vorige stelling, bijvoorbeeld door deze op zijn beurt door te verwijzen naar een (orthopaedisch) chirurg. Het moet voor deze laatste specialist dan zeer goed mogelijk zijn om deze subluxaties, indien van recente datum, te reponeren.

X

Wellicht doordat er veelal geen directe klachten bestaan beschouwt de doorsnee-bezoeker van de praeventief werkzame arts diens onderzoek van minder belang dan dat van zijn collega uit de curatieve sector en hij zal dan ook geneigd zijn om signalen en beginnende symptomen te bagatelliseren, hetgeen van de arts extra oplettendheid vereist.

XI

Het moet als een door ervaring geoefende kunst worden beschouwd om de geringe signalen, hetzij in de lichamelijke hetzij in de psychische sfeer, welke aangeven dat een verstoring van de lichamelijke en/of psychische balans aanwezig is dan wel dreigt te ontstaan, te onderkennen en correct te interpreteren.

XII

Aanwezigheid van sneeuw moet niet als een *conditio sine qua non* worden beschouwd om zich in een slee te kunnen voortbewegen.